

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν Ελλάδι... Δρ. ν. 3.
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Λεπτών 20
261—Γραφείον δό. Ερμού—261

*Μετάφρασις ἐκ τῆς Γερμανικῆς Ἐλβετίας
τῆς κομήσης ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.*

[Συνέγεια καὶ τέλος].

XL.

Διερχομένη ήμέραν τινὰ τὴν ἑλώδη καὶ μελαγχολικὴν πεδιάδα τῆς Neuhauss, συνήντησα καθ' οὖν γυναικα, ητις ἡκολούθει, ὡς ἔγω, τὴν μεταξὺ τῶν ύψηλῶν γόρτων ἐλισσομένην ἀτραπόν· ἀγεγνωρίσθηκεν παρευθύνειούτις ἡτο· ἡγνωστος ἐκεῖνη, ης εἶχον ἀκούσει τὴν φωνὴν ἀντίχειαν μεταξὺ τῶν ὅρέων τὴν προίκαν τῆς ἐπίληπτῆς κορυφῆς τοῦ High ἀναβάσεως μου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν φορὰν ταύτην ἥμην μόνη, η παρούσια μου ἐφάγη διτὶ δὲν τὴν δυσηρέτησεν· ἐξ ἐναντίᾳς, πλησιάσασα μὲ ἔλασθεν ἀπὸ τῆς χειρὸς μετὰ τοσαύτης φύλαφροσύνης, ὥστε ἡθελέ μοι ἐνθυμήσει τὴν ἀπλοϊκὴν ἀφέλειαν τῶν παιδικῶν χρόνων, ἐὰν ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς αὐτῆς βλέμμάτος δὲν ἀνεκάλυπτον τὰ ἔχνη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς βαθείας ἐκείνης θλιψεως, αἴτινες ἐπιφέρουσι πρόωρον γῆρας.

«Ἐνένη ἐνταῦθα ὡς ἔγω, ἐλθέ, μοι εἶπε, θά σε συνδεύσω, θά διασκεδάσω τὴν ἀνίκαν τῆς μονώσεως σου ὅδηγοῦσα σε ἐπὶ τῶν ὅρέων τούτων ἐνθα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως ἐκπλήττει τὴν ἀνθρωπίνην φαντασίαν. θά συμμερισθῶ τὰς θλιψεις σου, ἐὰν ἔχῃς τι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς κυλίοντας τὰ ὄδατα τῶν ἐντός τῶν χλοερῶν τούτων λειμώνων η εἰς τοὺς κακταρόπατας, οἵτινες τοσοῦτον ἐνάρμονις μηγύνουσι τὸν παφλασμὸν τῶν μὲ τὸν ψύχρον τῶν ἀνέμων· η χαρά σου θά ἡγαιναι καὶ ιδία μου χαρά, ἀλλ', οἴμοι! δύναμαι πλέον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην, ητις εἶναι ἔκφρασις ἀρμόζουσα εἰς γλώσσαν οὐράνιον καὶ ητις ἀποδάλλει τὴν ἔννοιάν της προφερομένην ὑπὸ τῶν θηγητῶν ἡμῶν χειλέων;»

«Ηκολούθησα τὴν γυναικα ταύτην, ης η μελαγχολία μοι ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν βαθυτάτην, διότι η ἔ-

ξαψίς μεθ' ης ώμιλει, μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ἀρκούντως διτὶ τὸ πάθημά της ἡτο ἀθηράπευτον, διτὶ εἶχεν, οὔτως εἰπεῖν, φονεύσει τὴν ψυχὴν πρὶν η καταβάλῃ τὸ σῶμα, ἐὰν μοι ηναι συγκεχωρημένον· νὰ ἐφαρμόσω τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου εἰς διτὶ εἰναι τοσοῦτον ἀγώτερον τῶν περιωρισμένων ἀντιλήψεών μας.

Όμοιάζε πρὸς ἄγαλμα ἑλληνικὸν κατελθόν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ βλέπων τὶς αὐτὴν βαδίζουσαν, ἥθελε νομίσει διτὶ αἱ νωχελεῖς αὐτῆς κινήσεις ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τῆς ἐναρμονίου φωνῆς της· οἱ καστανόχροες πλόκαροι της, οἵτινες ἔστιλθον εἰς τὸν ἥλιον, οἱ μέλανες αὐτῆς δρθαλοι, τὰ ρόλις μειδιῶνπα χείλη της, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα της, τὰ πάντα τέλος συνετέλουν εἰς τὸ νὰ μοι τὴν παραστήσωσιν, ὡς δὴ τι φαγταστικὸν, διπέρ ἐξήσκει ἐπ' ἐμὲ ἀκατανόητον θέλγυτρον.

Αφοῦ δὲ διετρέξαμεν πολλοὺς κήπους, ἔνθα τῆδε κάκεισε ἡσαν διεσπαρμένοι ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, καὶ διῆλθομεν διὰ τῶν πρώτων ὄδῶν ἀρχαῖς πόλεως ἦν μοι ὧνόμασεν Unterseen, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς οἰκλαν πλησίον τῆς μεγάλης γεφύρας, ητις συζευγνύει τὰ κυανᾶ ὄδατα τοῦ Αάρου, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ μεμονωμένον τούτο ἐνδιαίτημα, μὲ ὠδήγησε παρὰ τὰς ὅχλας τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ σκιάδα κληματοσκεπῆ ἀφ' ης οἱ ἀνθοστόλιστοι κλάδοι ἔκλινον πρὸς τὸ ψυθιρίζον ρεῦμα· ἀντικρὺ δὲ ἡμῶν φραγμὸς ἐκατονταφύλλων ῥοδωνιῶν ἡγιστμένων ἐξετένετο ἐπὶ τοῦ φαιοῦ τοίχου τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας δι χαριέστατος ἐξώστης ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν ἀγαρριχομένων θάμνων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΙΟΣ ΔΑΪΝΑ.

Ἐνταῦθα, μοι εἶπεν η σύντροφός μου, εὗρον ἀσυλον ἡσυχον καὶ ἀναπαυτικόν· ἵδε τὰς ὄχθας ταύτας καὶ τὰ σκοτεινὰ ὄρη, ἀτινα περιορίζουσι τὸν ὄριζοντα, η ιστορία μου εἶναι ἐπίσης ὡς αὐτὸς θλιβερά διότι πέραν, μακρὰν ὑπέφερον βασάνους, ὃν η ἀνάμνησις μὲ φοβίζει εἰσέτι, ἀλλ' ἐδῶ εὗρον τέλος τὴν γαλήνην τοῦ

πνευματικοῦ βίου καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιου ἀναπάντεως καὶ τῆς ἀτελευτῆτος εὐδαιμονίας, ἡς ἀμυδράν τινα εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας μας οὗτος ποταμός, διστις ρέει πρὸ ἀμυγμογεύτων χρόνων χωρὶς νῦ ἔξαντλητή ποτέ.

Ἄλλ' οὐδεὶς μέχρι τοῦδε εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοχίαν μου ταύτην, ἵνα ἡ θλίψις μόνη ἐπεσκέψῃ, σὺ διμως εἶσαι δι' ἐμὲ ἀδελφὴ πρὸς ἣν καρδία μου ἔσπευσε προθύμως· διότι ὅπως ὁ Ἀρός ὄρμῃ πρὸς τὴν λίμνην, ὅπως διάτος φέρεται πρὸς τὰς χώρας τοῦ φωτὸς οὕτω καὶ ἡμεῖς προσεγγίζομεν ἀκούσιας τοὺς προσελκύοντας τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν χὴ τὴν ἀγάπην.

Θὰ σοὶ διηγηθῶ λοιπὸν τὰς βραχείας στιγμάς, ἃς διηλθοῦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὰς ἀτελευτῆτος βασάνους μου, ἀλλ' εἰ καὶ ἡ φιλία διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης μόνον δύναται γὰ προσκτηθῆ, ἡ ἴστορία μου οὐδὲν περικλείει μυστήριον καὶ ἀν μέχρι τοῦδε δὲν διηγηθῆν αὐτὴν εἰ μὴ εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ εἰς τὴν ἡχὴν τῶν παγετῶν, εἴναι διότι αἱ περιπέτειαι αὐτῆς δὲν ἔχουσιν οὐδὲν ἀξιονέατον περιεργείας καὶ νομίζω ὅτι ἡ θλίψις εἰς οὐδένα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰναι νέον τι καὶ ἀγνωστὸν πόθημα.

Ἐγεννήθην καλλιτέχνης, ἡ δημιουργικὴ δεξιότης, ὁ ζῆλος καὶ ὁ ἀκοίμητος ἔκεινος πόθος τῆς δόξης, ἥν ἀγαπᾷ τις, ἀν καὶ φλέγει καὶ ἀναλίσκει τὴν καρδίαν, παιδίθεν ἀνεφάνησαν ἐν ἐμοῖς γεννηθεῖσα εἰς τὰς πεδίσας τῆς Μολδαύιας, δισκίες ἔθαντας τὸν οὐρανὸν τῆς ωραίας μου πατρίδος, ἡσθανόμην διτὸς ἡ γλυκεῖα αὐτοῦ λάμψις φωτίζουσα τοὺς παιδίκους ὀφθαλμούς μου, μὲ ἐπλήρους αἰσθήματός τινος ἀνεκφράστου καὶ ἡδονικοῦ, ὡς ἡ ἀμβροσία ἡ μεθύσκουσα τοὺς θεοὺς τοῦ Οὐράου.

Θυγάτηρ λοιπὸν μονογενής, οἰκογενείας περιφανούς, ἥμην τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐνοίας τῆς τύχης, ἥμην τὸ προσφιλές τέκνον γονέων φιλοστόργων, οἵτινες ἀφειδῶς διέχυνον περὶ ἐμὲ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλούτου καὶ πρὶν ἡ εἰσέτι γνωρίσω τὸν Θεόν, μόλις ἐγνώρισα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνθητὰ τῶν ἀγρῶν τῆς πατρίδος μου, ἐλάτρυσα τοὺς γονεῖς μου ἔκείνους.

Ἄλλα βαθυτέρων ὑπὸ τὰ βλέμματα αὐτῶν ἀναπτυσσομένη, δὲν ἤργησα γὰ ἐνιοήσω ὅτι ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰσότητα ἀκάθετος πόθος μου, διστις, δὲν διστάζω νὰ εἴπω ὅτι εἰχεν ἥδη διεγερθῆ ἐν ἐμοῖς, ἥτο ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰ ἔθιμα, πρὸς τὰς προλήψεις οἰκογενείας σεβαστῆς· θέντι ἐθεώρησα καθηκόν μου γὰ κρύπτω ἀπὸ τῶν γονέων μου πάντα ὅτι ἥδυνατο νὰ τοὺς λυπήσῃ. Ἄλλα τὸ πράγμα δὲν ἥτο εὐκολὸν καὶ πολλάκις ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις μου, ὥστε ὑπέφερον ἐπὶ ἔτη πολλὰ καὶ συχνάκις ἐκπρεπεῖμην ὑπὸ μελαγχολίας, ἥν ἡ στοργὴ μόνη τῶν γονέων μου ἐμετρίαζε καὶ ἥν μάτην οἱ περὶ ἐμὲ προσεπάθουν γὰ ἐξηγήσωσι.

Διατὶ ὅμως νὰ σοὶ περιγράφω τὴν ἀγωνίαν ψυχῆς εὑρισκομένης εἰς ἀέναντον πόλην; Ψυχῆς, ἥτις ἐπασχεγεύω πάντα τὰ περὶ αὐτὴν τὴν ἐμειδίων καὶ ἥτις ἐνῷ δῆλοι τὴν ἐπεκάλουν διὰ τῶν ὠραιοτέρων καὶ γλυκυ-

τέρων ὄνομάτων δὲν εὑρίσκεν ἀλλο καταφύγιον εἰ μὴ τὸν Θεόν τῆς δικαιοσύνης. Διότι ἡ μετα τοῦ Θεοῦ αὐτὴ σχέσις, παιδίθεν μοι κατέστη ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ἔκαστον δάκρυ, ἔκαστος στεναγμός ἀποσπώμενος ἀπὸ τῆς παιδικῆς καρδίας μου, μὲ προσήγγιζεν ἐπὶ μᾶλλον πρὸς Ἐκείνον, διστις εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγαθότητος.

Ἄργοτερον, φεῦ! ἥμην πολὺ μικρὰ εἰσέτι, διότι ἡ μήτηρ μου ἥριθμει μόλις τὸ δέκατον πέμπτον ἕσπερο τοῦ βίου μου, διτὸς ἀνθρωπός τις ἀντικατέστησεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν ἀπειρον τὸν Δημουργὸν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ ταχέως κατέστη δυστυχῆς ἐνεκα τούτου· διότι ὅταν ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγάπη κατέχει τὴν ἡμετέραν καρδίαν, οὐδὲν αἰσθημα ἀλλότριον εἰσχωρῆ ἀτιμωρητεῖ ἐν αὐτῇ.

Συνειδισμένη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ κρύπτω τοὺς πόθους καὶ τὰς μυστικάς μου εὔχάς, ὑπὸ φαινομένην φαιδρότητα, ὑπὸ τὴν ἀμέριμνον ἔκεινην εὐθυμίαν τῆς νεότητος, ἥτις ἱλαρύνει τοὺς περὶ ἡμᾶς καὶ ἥν δικαίως ἀπήτουν οἱ γονεῖς μου παρ' ἐμοῦ, ἐκτὸς τούτου θεωροῦσα ἐμάτημα πολὺ μικράν ἔτι, ὥστε νὰ ἀποκλύψω τὸ ιερὸν ἔκεινο αἰσθημα, οὕτινος τὴν σπουδὴν, ὡς εἰχον πρότερον εἰς τὴν καταγωγῆς τις, ἔκρυπτον ὅπως καὶ τὸν λοιπὸν πόθους μου, τὸ αἰσθημα ἔκεινο, διότι ἐν τούτοις μὲ ἔβασαντες διηνεκῶς.

Ἐκείνος ἥτο πρίγκηψ νεαρὸς καὶ ὡραῖος· κατέφει πλησίγυμας καὶ ἥτο φίλος τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ μὴ μάλιστα ποτέ, διποίκην θέσιν κατέχειν ἐν τῇ καρδίᾳ ἐνὸς παιδίου. Άεν ἔζη λοιπὸν εἰ μὴ διὰ τὴν εὐθυμίαν καὶ διὰ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος του καὶ ὅμως ἐπασχεν ἐνδομούχως· τὸ ἐνόυν· διότι τὸ ἐμβριός καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα του προέδιδεν ἐνότε τὴν εὐαίσθητον καὶ εὐγενῆ καρδίαν, ἥν ἐπίειν, ἀλλ' ἐπασχε γενναίως, ὡς ἀνήρ ἐπασχεν, ὡς πολίτης ἥ, κάλλιον, ἐπασχεν ὡς ὁ μονάρχης ὁ ἀπολέσας τὸν θρόνον του καὶ οὕτινος ἔζητε ἐνακτήση τὴν λαμπρότητα διὰ τῶν ἀδίκων σφετερισθέντων δικαιωμάτων του.

Δὲν ἀγνοεῖς διτὸς ἐν τῇ πατρίδι μας αἱ ἐπαναστάτεις εἰναι συχνόταται· διότι πλησίον μας ἔχθρος ἀπατεών καὶ ῥαδιοῦργος ὑποκινεῖ ἀεννάως ἐν τῷ κρυπτῷ διχονίας μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν μας ἢ ἔκεινος, διστις χθὲς ἔβαστιλευσην, αὔριον δύναται νὰ γείνη ὑποτελής τοῦ δούλου του. — Απήλθομεν λοιπὸν—καὶ εἰς τὴν ἔξοριαν ἔφερον μετ' ἐμοῦ τρία αἰσθήματα ἀπειρα καὶ κρυπτά, τὴν πρὸς τὴν πατρίδα μου ἀφοσίωσιν, τὸ αἰσθημα πρὸς τὸ ὃν ἔκεινο, ὅπερ μᾶλις εἰδον καὶ ὅπερ ἡ φαντασία μου ἐξύψωνεν ἀπαύστως διὰ τῶν λαμπρότερων χρωμάτων, καὶ τὴν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀγάπην! Τὰ τρία λοιπὸν ταῦτα μὲ ἔκαμον, πρὶν ἡ εἰσέτι γνώρισα τὴν κοινωνίαν ἐν ἥ ἔμελλον νὰ εἰσέλθω, νὰ θεωρήσω αὐτὴν μὲ βλέμμα φιλοσόφου· διθεν ἀντὶ γὰ συμμετρισθῶ τὰς διασκεδάσεις τῶν αὐλῶν, ἀς ἐπεσκέφθην, τὰς ἔορτάς, τὰς ἐσπεριδάς, τὰ πάντα, τέλος, δῆλα προξενοῦσι χαράν εἰς τὴν ἡλικίαν, ἥν ἡ φαντασία μόνη κυβερνᾷ, τὰς ἐσπουδάζον μᾶλλον, τὰς παρετέρουν καὶ ἀπεδεχόμην μετ' ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητος τὰς περιποιή-

σεις καὶ τὰς τιμὰς, ἀς μοι ἀπένεμον πανταχοῦ ἐν μέσω τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐσπευδεὶς περὶ ἐμὲ ἡσθανόμην ἐμαυτὴν μόνην, διότι ἡ ἀγάπη, ἡς εἶχον ἀνάγκην, ἥτο πολὺ διάφορος τῆς ἀγάπης, ἥν ἥδυνατο νὰ μοι προσφέρωσιν ἐπόθουν δόξαν ἀνωτέραν τῆς δόξης ἥς ἀπήλαυνον καὶ ἦν αἱ συνηλικιώτιδές μου ἔθισσον· ἐπόθουν τύχην, ἥν ἥτο ἀδύνατον νὰ εἴρω ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνω, ἥνθισται ἐγκαταλειπμένη ἀνηλεᾶς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑποκριτικῆς ἔκεινης φυλῆς, ἥτις εἶναι δι' αὐτὴν δήμιος. Ἡ ἀποστροφὴ καὶ ὁ φόβος μου πρὸς τοὺς δεσποτικοὺς ἔκεινους κυριάρχας ἥτο τοσοῦτος· διότι πάντα μοι ἔφαίνοντο σμικρά, διότι οἱ πόθοι μου ἥσαν μεγάλοι καὶ ἀπεριόριστοι, ὡς οἱ τῶν προφητῶν τῶν ἀναμενόντων τὸν Σωτῆρα.

Κατέφυγον λοιπὸν εἰς τὴν σπουδὴν, ὡς εἶχον πρότερον προστρέζει εἰς τὸν Θεόν καὶ ἐνῷ ἔζητον διὰ τῶν ἀνωτέρων μου νὰ παραστήσω τὸν ὠραῖον οὐρανόν, τὸν ὅποιον κατέλιπον, ἐνησχολούμην ἐν ταύτῳ μετὰ ζέσεως εἰς τὰ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν ἔθνων, εἰς τὰ γεγονότα τὰ χαρακτηρίζοντα τὰς ἐποχὰς τῆς ἴστορίας καὶ τὰ μεταβαλλόντα τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, τὰς ἐπαναστάσεις, τὴν βαθμιαίαν, τέλος, πρόσοδον τῆς κοινωνίας· ἥ σπουδὴν αὐτὴν μὲ κατέθελκε, διότι ἀνενέωσε τὰς ἐλπίδας μου, διότι εἴδον διτὸς ὅ ἀνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἥναι αἰώνιας θύμα τῆς ἀγροίου κοινωνίας, ἀλλ' διτὸς μὲ ταντοδύναμός τις Πρόνοια σκέπει ἀναθεν τοὺς ἀνυπερασπίστους λαούς καὶ ἀν ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἀδικία ὑπερισχύουσιν ἐπ' ὀλίγον, ἔρχεται τέλος ἡ στιγμὴ τῆς τυμώριας. Συγκρίνουσα δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς ἐποχὴν μὲ τοὺς σκοτεινοὺς ἔκεινους χρόνους, καθ' οὓς ἐδέσποζον αἰμοβόροι θεοί, ἥσθανόμην τὴν καρδίαν μου διαστελλομένην ὑπὸ χαρᾶς καὶ καθ' ἔκαστην ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὰ βιβλία, πρὸς τοὺς παρηγόρους ἔκεινους φίλους τῆς διανοίας μου, ηὔξανεν ἀπαύστως· διότι πῶς νὰ μὴ ἀγαπήσω τὴν σπουδὴν ἔκεινην, ἥτις ἐνῷ περὶ ἐπειδήποτε σκότος ἐμετρίαζε τὰς θλίψεις μου προαναγγέλλουσά μοι μέλλον αἰσιώτερον; πῶς νὰ μὴ ἐνθουσιάσωμαι ἀποκαλύπτουσα δι' αὐτῆς τὰ συμπτώματα τῆς μετατροπῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως ἔκεινος ὃπου ὁ χυδαῖος καὶ πειρασμένος δὲν βλέπει εἰ μὴ ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν.....Ἐνόμισα λοιπὸν διτὸς ὁ κόσμος ἐμελλε τέλος νὰ ἐξυπήσῃ, διστις ἐπιληφθῆ δραστηρίων τοῦ σκοποῦ εἰς ὃν ἔκληθη· ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἀκρον τῆς Εὐρώπης, εἰδὸν τὰ ἐθνη ἔξεγειρόμενα εἰς τὴν βροντώδη φωνὴν τῆς ἐλευθερίας, ἥτις ἔχησεν, ὡς ἡ σαλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου καὶ μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ἀρχαίου Ἰστρου οἱ λαοὶ προσδόκων ἀποτελεῖστες σιωπηλάς εὔχάς. Ἀλλὰ τὸ φῶς ἔκεινο ἥτο διαβατικόν, ὡς ἡ ἀστραπὴ ἥ ἐν καιρῷ θέρους διασχίζουσα αἴφνης τὸν ἔξαγριανθέντα οὐρανόν καὶ τὰ σκότη διεδέχ

Καὶ ὅμως ἐκεῖνος, δοτις εἶχε συνενώσει τὴν τύχην
του μετὰ τῆς ιδικῆς μου, ἀπέβλεπεν εἰς ἐμὲ ὡς πρὸς
τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς μερίμνης
του: φαντάσθητι λοιπὸν ὅποια ἡ πάλη, ὅποιον τὸ ἄλ-
γος, ὅπερ ἔπρεπε νὰ κρύπτω καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔτι, δοτις
δὲν εἶχε ἀλλην εὐδαιμονίαν εἰ μὴ τὴν ιδικήν μου; Ω!
αἱ ὁδύναι τῶν μαρτύρων ἐκείνων, ὃν τὸ σῶμα ἐντὸς
δλίγων σιγμῶν ἐ-
γένετο παραγάλω-
μα τῶν φρογῶν, κατ' οὐδὲν δύναν-
ται νὰ συγχριθῶσι πρὸς τὰς δοκιμα-
σίας ἀτυχῶν τινων ψυχῶν διὰ τὰς δι-
ποιας ἑκάστη ὥστα, ἑκάστη στιγμὴν ἔ-
χει βασάνους, ἀπὸ τῶν ὅποιων οὐδὲ δύνατος
τῶν ὅποιων οὐδὲ δύνατος οὐδὲ δύνατος οὐδὲ δύνατος
τὰς λυτρώσῃ.

φωσιωμένους. Διή- Ο ἡγεμών MAXAPATZA
γειρα λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ αἰσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ μετὰ πᾶσαν τοιαύτην θυσίαν κατεπηκόμην εἰς δάκρυα βασανίζουμένη ώπο της θλίψεως, ἐκείνης, ην ἐπιφέρει· ή νοσταλγία,

Οὔτως ἔχοσα ἐπὶ οὐτη πολλὰ μέχρις οὗ κατήντησα,
ῶς με βλέπεις, σκιὰ οὐδὲν ἔχουσα ἀνθρώπινον, ἀλλ᾽ ἔ-
κεινο δῆπερ μὲ εἰλύπει οὐπέρ πᾶν ἄλλο ἦτο, ὅτι ἐν μέσῳ
τῶν βασάνων τοῦ βίου ἐκείνου, ἀπώλεσα καὶ τὴν δη-

ΑΧΑΡΑΤΖΑ ΔΟΥΛΗΝ ΣΙΓΓ (Ίδε σελ 22).

νης γαλήνης πρόδει ήν. ἡ καρδία μου σπεύδει

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐμείναμεν ἀτανοὶ ἀμφότεροι, μέχρις οὖν ἡ αὔρα τῆς ἑσπέρης πνούσα ἐπὶ τῶν μετώπων μας, διέλυσε τοὺς θλιβερούς μᾶν διαλογισμούς.

A. F. III

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

καὶ ἔλαχεν ὡς βαπτιστικὰ τὰ ὄνομάτα Μαρία Ἀλ-
βέρτος Εὐγένιος Φερδινάνδος Θωμᾶς. Ἐξεπαιδεύθη εἰς
τὴν τέχνην τῶν πλωῶν, ὡς δούξ δὲ τῆς Σαβοΐας ἔ-
σχε ἐνεργητικώτατον μέρος ἐν τοῖς συμβάμαξι τοῦ

Πρεσβύτερος μήδε τοῦ βασιλέως Καρόλου Ἀλβέρτου
τῆς Σαρδηνίας καὶ τῆς ἀρχιδουκίσσης Θρησίας τῆς Αὐ-
τορίας, δὲ Βίκτωρ Ἐμπανουὴλ ἐγένενθη Μαρτίου 1820

1848, διακρίθεις διὰ τῆς ἀνδρείας του ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ναβάρας. Διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Σαστινίας παρατηθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μαρτίου 1849. Ἀγκ-

βάσις τὸν θρόνον ἀμέσως ἤρξατο ἀναδιοργανῶν τὸ οἰκο-
νομικὸν σύστημα τῆς πατρίδος αὐτοῦ, βοηθούμενος δὲ
ὑπὸ τοῦ κόμπτος Καβουρή, καθίδρισε τὴν ἐκπαιδευτι-
κὴν καὶ θρησκευτικὴν πολιτικὴν τῆς χώρας ἐπὶ βά-
σεως λαϊκῆς. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1855, ἡνῶθη τῇ
Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ εἰς τὰς κατὰ τῆς Ῥωσίας ἐνερ-
γείας των, κατὰ τὸ αὐτὸ δ' ἔτος ἐπεσκέψατο τὴν Ἀγ-
γλίαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγίστου ἐνθουσια-
σμοῦ, αὐτῆς τῆς βασιλίσσης ἀπονεμάσγες αὐτῷ τὸ πα-
ράσημον τῆς Περικυνημίδος. Ἡ βιογραφία τοῦ Βίκτω-
ρος Ἐμπανουὴλ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἑκείνης καὶ νετερον
ταύτιζεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Κατὰ
τὸ τέλος τοῦ κατὰ τῆς Αὔστριας τῷ 1860 πολέμου
ἀνεκηρυχθῆ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, τάχιστα δὲ ἀνε-
γνωρίσθη ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τῶν κυριωτέρων δυνάμεων
τῆς Εὐρώπης. Ὁ βίος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἑκείνης
ἀφιερώθη πρὸ πάντων εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιό-
τητος τοῦ βασιλείου του κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἀρ' ἐ-
νὸς καὶ τῆς παπικῆς αὐλῆς ἀρ' ἐτέοντο.

Ο Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐνυμφεύθη μηνὶ Ἀπριλίῳ 1842, τὴν ἀρχιδούκισσαν Ἀδελαΐδα τῆς Αὐστρίας, ἀλλ' ἔχήρευσε τὸν Ἰανουάριον 1855. Ἐνυμφεύθη πάλιν (ἔξ αριστερᾶς χειρὸς) τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1872, τὴν Ῥόζαν Βερτελλάνην, γενομένην κόρην τοσαν Μιλλερόρη. Ἐκ τοῦ πρώτου του γάμου κατέλιπε τοὺς ἔξης ἀπογόνους 1. Τὴν πριγγίπησαν Κλοθίλδην, γεννηθεῖσαν τὸ 1843, καὶ νυμφευθεῖσαν τὸ 1859 μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος Ἱερωνύμου Βοογάρτου. 2. Τὸν διάδοχον Ούμβερτον, πρίγκηπα τοῦ Πεδεμοντίου, ἀντιστράτηγὸν τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ, γεννηθέντα τὸ 1844, καὶ νυμφευθέντα τὸ 1868 πρὸς τὴν εξαδέλφην αὐτοῦ, πριγκιπησαν Μαργαρίταν τῆς Γενούης καὶ 3. Τὸν πρίγκηπα Ἀμαδαῖον, δούκα τῆς Ἀδστης, γεννηθέντα τὸ 1845, τέως βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, νυμφεύεται τὸ 1867 πρὸς τὴν Μαρίαν, θυγατέρα Καρόλου Ἐμμανουὴλ del Pozzo della Cisterna, ἀποθανοῦσαν δὲ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1876.

Περὶ τὰς τελευταίας στιγμάς τῆς ζωῆς του, ὁ διάδοχος μετὰ τῆς συζύγου του εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον κρατοῦντες λαμπάδας ἀνημμένας, καὶ ἀπειλθόντες ἔγονουπέτησαν πάρα τὴν κλίνην τοῦ ἀγωνιῶντος. Ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν μέλαν καλύμμα: διαρκούσης τῆς θλιβερᾶς ταύτης τελετῆς, ἡ συγκίνησις ἦτον ἀπειρογοναπτός.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς ἔξέπνεεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου ὑπῆρχεν ὁ πρίγκηψ Οὐμβέρτος καὶ κόμης Μιραρχούρη, ὁ πρωθυπουργός Δεπρέτης, ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός Μετζακάκης, ὁ Θαλαμηπόλος Αυσάλδης, οἱ συνταγματάρχαι Γουδότης καὶ Καρέντζης, ὁ Κορρέντης καὶ ὁ Βιζύνης. Ὁ νεκρὸς τοῦ βασιλέως βαλταμωθεὶς ἔξετέθη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ἡ περιβεβλημένος τὸν μανδύαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὃν φέρουσι κατερχόμενοι εἰς τὸν τάφον πάντες οἱ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας ἡγεμόνες. Ὁ μανδύας οὗτος εἶναι λευκός, χρυσοῖς κεντήμασι πεποικιλμένος.

Ολίγον πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Βίκτωρ Ἐμπανουὴλ ἀπέτεινε τοὺς ἔζης ἀξιομνημονεύτους λόγους πρὸς τὸν οἶνον του καὶ διάδοχον τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου :

«Σοὶ συνιστῶ γὰρ ἡσαι σταθερὸς καὶ νὰ ἔχης πάντοτε ἕρωτα πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν».

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΜΑΧΑΡΑΤΖΑ ΔΟΥΛΗΣ ΣΙΓΓ.

Ο ήγειμών ούτος τεθεὶς ἐκ τῆς τύχης τοῦ πολέμου υπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς Ἀγγλίας, παρέλαβε μεθ' ἑ- αυτοῦ Ἰνδόν τινα, ἐκπαιδευθέντα ἐν τοῖς χριστιανι- κοῖς σχολείοις, ὡς ὑπασπιστὸν του. Νῦκτα τινὰ ὁ βα- σιλεὺς, μὴ διηνέμενος νὰ κοιμηθῇ διέταξε τὸν εἰρημέ- νον ὑπασπιστὴν ν' ἀγαγνώσῃ τι εἰς αὐτὸν. Ἡ ἀνάγω- σις ἥρχισεν εἰς τὶ Ἰνδικὸν βιβλίον, ἀλλὰ αἱ παιδαρι- ἀδεῖς καὶ δεισιδαιμονες παρατηρήσεις, καὶ τὰ γνωμι- κὰ ὅσα ἀνεφέροντο εἰς αὐτὸ, δὲν τὸν εὐχαρίστησαν, καὶ ἐζήτησεν ἔτερόν τι βιβλίον. Ἡδὴ εὑρίσκονται θρησκευτικὰ βιβλία τῶν χριστιανῶν, εἰπεν δὲ τοῦ βα- σιλέως ἀκόλουθος, ὅστις καὶ ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀνα- γνώσῃ τὴν ἀγίαν Γραφήν. Τοσοῦτον δὲ ἡ μετὰ προ- σοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἀκρόασις αὐτῆς πὺχαρίστησε τὸν βασιλέα ὥστε οὐέλησε νὰ διδαχθῇ τὰ τῆς χρι- στιανικῆς θρησκείας καὶ πεισθεῖς ἐγένετο χριστιανός. Ή ἐν 20 σελίδῃ εἰκὼν παριστᾶ τὸν πράτον τοῦτον βασιλικὸν προσήλυτον τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ο αδάμας τῆς Κοχινόρης φημιζόμενος ὡς ὁ μέγιστος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ ἐτάλη δώρου εἰς τὴν βασιλισσαν Βικτωρίαν. Πρὸ τριάνταντα ὅτε ἐτῶν, ὁ πατὴρ οὗτος, δῆλος. «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων» Ρουζίτης Σίγγη, εἶχεν ἀποθάνει εἰς τόλιν τινὰ τῶν βορείων Ἰνδῶν. «Αν καὶ δὲν ἐδύνατο ὑπὲ ν' ἀναγνώσῃ, οὔτε νὰ γράψῃ τὸ δονούμα του, καὶ ὑπὲ κανὸς ξένηρε νὰ διακρίνῃ τοὺς δέσκα ἀραβικοὺς χαστῆρας, εἶχεν ὄμεως ἀξιόλογα στρατιωτικὰ πλεονετήματα, καὶ διοικητικὴν ἴκανότητα, ἔνεκα τῶν δοσίων ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τοῦ Πουνζάδη, τῆς χώρας τηλ. ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα ἐπιποδίου, καὶ ὅπου χηματίζεται ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς διὰ τῆς ἐνώσεως πέντε ἄλλων μικροτέρων. Λύτος ἦτο ὁ ἵσχυρότερος ἀντίτιτλος ἐν Ἰνδίᾳ, πρὸς τὸν ὃποιον εἶχε ν' ἀντιπαλαίσηρος. Αγγλία πρὸς διατάρσους τῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ κτήσεων της, ἢ ἐπωνομάζετο ὁ «Λέων τῆς Πουνζάδης.»

· Ή νεκρήν λοιπόν συνοδεία ἔξηλθε μελαγχολικῶς
· τοῦ παλατίου λίαν πρωΐ, ταύτης προτρέψειτο ὁ
· αρχὸς τοῦ βασιλέως, περιτετυλιγμένος εἰς πολύτιμα
· ἄλια ἐκ καρυμπίου· κατόπιν ἤρχοντο ἐπὶ ἀνοικτῶν
· ρορείων αἱ τέσσαρες μάτου βασίλισσαι, αἱ ἐπτὰ δὲ λα-
· κι γυναικές του πεζαὶ καὶ ἀνυπόδητοι, καὶ πλῆθος
· ζωιματικῶν καὶ ἀλλων πολλῶν ἀνθούπων.

Τό λείψανον ἔτεθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ αἱ μὲν βα-
λισσαι ἐκάθηται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πτώματος,
δὲ ἄλλαι γυναικές του παρὰ τοὺς πόδας. Ἡ
ώτη χήρα προσεκάλεσε τὸν οἴνον της καὶ τὸν πρω-
πουργὸν τοῦ βασιλείου πλησίον της, ἔφερε τὰς χεῖ-
ς ἐκάστου πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς τοῦ ἀποθνάντος

μονάρχου, ἐνῷ συγχρόνως ἔκεινοι ὅμνυον πίστιν. Μετὰ ταῦτα ἀφοῦ ἐσκέπασαν τὸ πτῶμα καὶ τὰς ἔνδεικα γυναικας μὲ πυκνὴν καὶ δυνατὴν φίαθον, ἔχυσαν ἔλαιον ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἔβαλον πῦρ. Ἐν ἀκάρει αἱ φλόγες διεσθίσαν καὶ περιεκάλυψαν τὸ ὅλον, καὶ κατὰ τὴν ὁμοιογίαν αὐτόπτου μάρτυρος, «έντος δεκαπέντε λεπτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἔμεινεν ἐκ τῶν ἔνδεικα ώραίων γυναικῶν, εἰη δὲ σωρὸς ὁστέων καὶ τέφρας.»

Οτε ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ὁ γιος του Μαχαράζα Δουλήπ Σίγγη, ἵτο τεσσάρων ἑτῶν. Ότε δὲ ἐφωτίσθη ὑπὸ τοῦ παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ιερῶν Γραφῶν ἵτο δεκαεξῆς ἑτῶν, καὶ δεκαοκτὼ ὅτε λαβὼν τὸ ἄγιον Βάπτισμα, ἔγεινε μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐντὸς τῆς πρωτευόστης του, καὶ εἰς τὸν σταυρὸν τῶν ἀμερικανῶν, ιεραποστόλων διὰ τῶν ὁποίων προσῆλθεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν, παρευθὺς ἐσύστητεν ἐτετράς πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν· καὶ τώρες συντήρει ιεραποστόλους καὶ σχολεῖα εἰς χωρία, καὶ δίδει κατ' ἕτος, διὰ ταῦτα καὶ ἄλλα φιλανθρωπικά ἔργα, τὸ δέκατον τούλαχιστον τοῦ εἰσοδήματός του. Οχι μετά πολὺ, ἀροῦ ἔγεινε χριστιανὸς, περιηγούμενος ἐπεσκέψθη τὴν Αἴγυπτον παρασταθεὶς δὲ εἰς τὰς ἔξτασεις σχολείου τινὸς ιεραποστολικοῦ, πογχαριστήθη πολὺ ἐκ μιᾶς τῶν μαθητριῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβε σύζυγον μετὰ ταῦτα. Ἐξ εὐγνωμοσύνης ἔνεκα τῆς χριστιανῆς νέας συζύγου του καινούμενος συνεισφέρει πλουσίως πρὸς συντήρησιν χριστιανικῶν σχολείων ἐν Αἴγυπτῳ· καὶ κατ' ἕτος, ἐν τῇ ἐπετείῳ ἡμέρᾳ τοῦ γάμου του, δίδει πόντε χιλιάδας τάλληρα εἰς τὰ σχολεῖα, ἐν οἷς αὕτη ἐξεπεδεύθη. Οὗτω λοιπὸν εἰς διάστημα ἔνδεκα ἑτῶν ἔκτοτε ἐδώρησε πεντήκοντα πέντε γιλιάδας τάλληρον.

Κατὰ τὴν ἐκρήξιν τῆς ἀνταρσίας τοῦ Σεπού ἐν Ἰνδίᾳ, φυγὴν ἐκ τῆς πατρίδος του κατώκησεν ἐν Ἀγγλίᾳ. Τηρεῖ μεγαλοπρεπή οἶκον πλησίον τοῦ Λονδίνου, τὸ δὲ ἀναλόγως τῆς τάξεως του εἰσόδημα πληρώνεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς κυβερνήσεως, ἥτις διαχειρίζεται τὰ πρῶτα κτήματά του ἐν Ἰνδίᾳ. "Εκαμε πολλὰ διὰ τὸ Λονδίνον, καὶ εἶναι ἀντιπρόσδρος τῆς Βιβλικῆς Ἐταιρίας. Ἡ Ἐταιρία δὲ αὗτη, φυσικῷ τῷ λόγῳ, εἶναι τὸ κύριον τῆς εὐγνωμοσύνης του μέλημα, ἢν ἀποδεικνεῖ δι' εὐεργετικῶν ἔργων· διότι εἰς τὴν ἀγίαν Γραφὴν δρείλει τὸ πᾶν.

Εἴθε νὰ λάμψῃ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ βασιλεῖς πάγτες τῆς γῆς θὰ προσκυνήσωσι τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων, καὶ νὰ πληρωθῇ ἀπάσα η γῆ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου!

ПАІДІКН ВІВАЛІОӨНКН

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΕΦ. ΙΘ'.—Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ.

Εἴπομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις πῶς ὁ νοῦς ἡμῶν μανθάνει περὶ τῶν περὶ αὐτοῦ, καὶ πῶς ποιεῖται χρῆσις

σιν τῆς γγώσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἡμετέρου σώματος τῶν μυῶν, δῆλο. ὅστιν οὐ. 'Ο νοῦς ἡ μῶν εἰναι ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ καὶ μεταχειρίζεται τὸ ἔγκεφαλον ἵνα δι' αὐτοῦ σκέπτηται' ἐκ δὲ τοῦ ἔγκεφαλου διακλαδίζονται πάντα τὰ νεῦρα δι' ὧν κινεῖ πάντα τὸν ποικίλον μηχανισμὸν τοῦ σώματος. 'Ο ἔγκεφαλος ἡμῶν ἐπομένως, δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ κεντρικὸν ἔργαστήριον τοῦ ἡμετέρου νοός· οὗτοι εἰναι ὡς τὸ δωμάτιον τῆς μηχανῆς ἔργοστασίου, δόποθεν ἡ μηχανὴ διατηρεῖ τὴν κίνησιν τοῦ μηχανισμοῦ εἰς τὰ ἀλλα μέρη τῆς οἰκοδομῆς.

Τὰ διάτορα ζῶα ἔχουσιν ἐγκέφαλον καὶ νεῦρα ὡς
ἥμεις· ὁ νοῦς ἐν τοῖς ἐγκεφάλοις αὐτῶν μανθάνει περ
τῶν περὶ αὐτὰ πραγμάτων. Δὲν μανθάνουσι τόσα ὅστια
ὅ νοῦς ἥμῶν, εἰναι ἀληθὲς, ἀλλὰ πράγματι μανθάνει
νουσιν. Ἐὰν παρατηρήσῃς γαλὴν ἄμα γεννηθεῖσαν
δμοιάζει πολὺ πρὸς οὐρίον. Δὲν γνωρίζει τίποτε, ἀλ
λ' ὡς τὸ οὐρίον γινώσκει ὀσημέραι πλείονα, καὶ δια
αὐξῆθη γινώσκει ίκανά· πάντα δὲ ὅσα γινώσκει, ἥλ
θον εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ
θν, ὡς γινώσκομεν, ἔρχεται καὶ εἰς τὸν ἡμέτερο
νοῦν, δηλ. διὰ τῶν αἰσθήσεων. Πᾶσα ἡ γνῶσις εἰσῆλθε
θε διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, ὕπτων καὶ λοιπῶν αὐτῆς ὄργά
νων, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον διὰ τῶν νεύρων.

νων, καὶ εἰσῆκεν εἰς τὸν εἰκεταριόν τους τῶν νεύρων.
Οὐ γοῦς ἐν τοῖς ζώοις ποιεῖται χρήσιν τῶν μυῶν
καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ ἡμέτερος. Ἰδετε μικρὰν γαλῆνην
παιζουσαν. Οἱ κινοῦντες τοὺς πόδας μῆνις διευθύνοντα
ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ νοὸς αὐτῆς διὰ μέσου τῶν
νεύρων, καὶ πᾶσαι αἱ κινήσεις ἐνῷ παίζει γίνονται διὸ
τοῦ γοῦς.

Ο,τι εἴπομεν περί τινων ζώων εἶναι ἀληθὲς πε-
πάντων. Τὸ μικρὸν ἔντομον τὸ ἀφίπταμενον δύστο-
πλήζωμεν αὐτὸν ἔχει μικρὸν ἐγκέφαλον, καὶ ὁ νοῦς αἱ
τοῦ σκέπτεται περὶ τῶν ὅσων βλέπει, ἀκούει δὲ καὶ
αἰσθάνεται ἡ. ἀκριβῶς ὡς ποιεῖ καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν· ταν
τὸν δὲ ἀφίπταται τοσοῦτον ταχέως ἐκ τοῦ κτυπή-
ματος τὸ δόπιον διὰ τῶν ὄφθαλμῶν βλέπει ἐρχόμενον
ὁ νοῦς αὐτοῦ λέγει πρὸς τοὺς μῆνας νὰ κινήσωσι τὰ
πτέρυγας. Ὑπάρχωσι νεῦρα διακομίζοντα ἀγγέλματα
ἀπὸ τῶν αἰσθήσεών του εἰς τὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ νοῦν
καὶ ἀλλα ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τοὺς μῆνας, ὡς καὶ
ἡμῖν. Ὁ ἐγκεφαλός εἶναι ἐλάχιστος ὡς καὶ τὰ νεῦρα
ἀλλὰ τὸ ἔργων αὐτῶν ποιοῦσι καλῶς. Ποιοῦσι μά-
κρον ἀλλὰ καλὸν τηλένονταν.

χρον αλλα καλον τηλεγραφον.
‘Οπδσι σκέψις γίνεται έν τοις έγκεφάλοις πάντα
τῶν ζώων ἐν τῷ κόσμῳ! Πόσον ὁ νοῦς αὐτῶν εἰν
ἐνηγχολημένος, δεχόμενος ἀγγέλματα ἐκ τῶν αἰσθ
σεων, καὶ κινῶν ὅλον τὸν μηχηνισμὸν τοῦ σώματ
αὐτῶν. Πορευθῆτε εἰς κῆπον, καὶ ἴδετε τὰ πτηνά, τ
χρυσαλλίδας, τὰς μελίσσας, τὰς μύιας, τοὺς μύρι
κας, τοὺς βατράχους καὶ τοὺς σκώληκας· πάντα τα
τα εἰσὶν ἐν διαρκεὶ σκέψι· δὲν δύνανται νὰ κινηθῶ
χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν· ή σκέψις ποιεῖ τοὺς μῆς αὐτ
γὰ κινῶνται.

Τιγὰ ἐξ αὐτῶν σκέπτονται πλειότερον ἄλλων.
πτηνὸν σκέπτεται πλειότερον τοῦ σκώληκος. Τιγὰ σκ

πτονται ταχύτερους έτερων. Τό παραδείσιον πτηνόν, τὸ ἀπὸ ἀνθουσίεις ἀνθος, πόσοντον ταχέως ἵπτάμενον, σκέπτεται ταχέως τόσον δυν καὶ ἐργάζεται. Ἀλλ' ὁ βραδύς... θραδέως σκέπτεται. Ο νοῦς αὐτοῦ δὲν ἐργάζεται τὸν μηχανισμὸν τῶν μυῶν αὐτοῦ πολὺ, δύνται δὲ ὀλίγην σκέψιν ποιεῖ. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἔνιοτε ταχέως σκέπτεται δύπτων μυτα πλησιάσῃ αὐτὸν, τὴν συλλαμβάνει διὰ τῆς γλώσσης του τοσούτον ἰταχέως ὥστε φύλοις βλέπει τις πᾶς τὴν συνέλαβε. Ἐπιτηρεῖ τὴν ψίλην προσεκτικῶς, μένων πολὺ τοῦ σύχος· δύνται δὲ ἵκανως πλησιάσῃ, ἐκρίπτει τὴν γνῶσσαν του, καὶ τὴν μύτα γναρπάζεται. Μόλις δύναται νὰ σκεφθῇ τις δύτι τοσούτον βραδύ. Κύριον δύναται νὰ πράττει τι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος.

Όσον πλειότερον τὰ ζῶντα σκέπτεται τοσούτον ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ εἶναι μείζων παραβαλλόμενος πρὸς τὸ λουπόν σώματος. Ο ἀνθρώπος σκέπτεται πλειότερον παντὸς ἄλλου ζῶου; Σιδ. ἔχει μέγαν ἐγκέφαλον. Ἀλλὰ τὸ διστρεπίδιον γόνδιο ἔχει ἐγκέφαλον, διότι ἐν τῷ ἡρέμῳ του βίῳ, κεκλειτμένων τῷ κελύφῳ του, ὀλίγου σκέπτεται. Ἀλλα ζῶα δές ἐρποι, κύνες, γαλαῖ, πτηνά, πίθηκοι. Τὰς ἔχουσι μεγάλους ἐγκέφαλους, διότι πολὺ σκέπτονται. Οι ἐγκέφαλοι δύναται δὲν εἶναι δές οι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἀναλογίαν του μεγέθους του σώματος. Ο ἐγκέφαλος ζῶου ὀλίγον σκέπτομέν εἶναι μικρὸς ἢ ἀπλοῦς, δές μικρὰ ἢ ἀπλῆμηχανή χρείαζεται πρὸς ἐκτέλεσιν μικρῶν ἔργων. Καίτοι δὲ τὰ ζῶα ποιοῦσι τὴν σκέψιν αὐτῶν διὰ τοῦ ἐγκέφαλου αὐτῶν δές ἡμεῖς, εἰσι σκέψεις τινες ἃς ἡμεῖς μόνοι ποιοῦμεν ἐκεῖνα δὲ οὐδόλως. Εἰσι τινα πράγματα περὶ ὧν οὐδὲν γινώσκουσιν. Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰς προτεχές κεφάλαιον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Μετακίνησις ὁ δελισκός. — Ο δελισκός τῆς Κλεοπάτρας ὁ ἀρτίως μετακομισθεὶς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἀγγλίαν δὲν εἶναι τὸ πρώτον μνημεῖον τοῦ ἐξ Αἴγυπτου ἀποκομισθέν. Ο αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αὔγουστος, ζήσας ἐν ἔτει 31 π. Χ. μέχρι του 14 μ. Χ., μετέφερε διαφόρους εἰς Ρώμην, καὶ διάδοχοι αὐτοῦ αὐτοκράτορες δυοὶ ἐποιησαν, ἔωσον τεσσαράκοντα ὅκτω μετεκομίσθησαν. Οι Γάλλοι ἀνήγειρον ἔνα ἐπὶ τῆς Ηλασίας τῆς Όμονοίας ἐν ἔτει 1836. Τὰ τεράστια ταῦτα μνημεῖα, ὡφεῖς σχεδὸν ἐδομήκοντα ποδῶν, ἀνηγρέθησαν κατ' ἄργας ἐν Ἡλιούπολει, ἐνώπιον του νκοῦ τοῦ Θεοῦ Τούμου τοῦ ἀνατέλλοντος Ήλίου, καὶ φέρουσι τὸ δόνομα τῆς Κλεοπάτρας ὡς ἔκ τινος παραδόσεως δὲ ταῦτα μετηγένθησαν εἰς Ἀλεξανδρείαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Κλεοπάτρας.

Γαλλικά δερμάτινα χερόκτια ταῦτα καταρχὰς ἐκ δέρματος ἐριφού κατασκευαζόμενα, νῦν γίνονται ἐκ δέρματος πιθήκου ὡς μᾶλλον εὐκάμπτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἀπρεπὲς ἐν τισι κύκλοις νὰ τείνῃ τις ἀχειρόκοτον γειρά εἰς κυρίαν, φάνεται δὲ τι πιμάται αὐτῇ μᾶλλον ἐν της φαύσεως δέρματος πιθήκου ἢ ἀνθρώπου. Οι θηρεύοντες τοὺς πιθήκους ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ πωλοῦσι τὰ δέρματα αὐτῶν ἀπὸ 1,50 ἔως 3 δραχμῶν ἐκαστον εἰς Γάλλους ἐμπόρους, φινεύεται δὲ ἐτησίας ἔκαστος θηρευτῆς 3000 πιθήκους.

Οι κορυφαῖοι συντάκται τῶν κυρίων ὄρθρων τοῦ Ἀγγλικοῦ «Χρόνου» λαμβάνουσι μισθών 2000 λιρῶν κατ' ἔτος. Το μείζον ποσὸν τὸ πληρωνόμενον ἐν Ἀμερικῇ εἰς συντάκτην κυρίων ὄρθρων εἶναι τὸ διδόμενον ὑπὸ του «Κήρυκος

τῆς Νέας Φύρκης» εἰς τὸν κ. Κάρολον Νορδώρφ. Ούτος λαμβάνει 10,000 δολλάρια ἐτησίας, καὶ τρέχει ὅποτε καὶ διατρέψει.

Μεγάλη ἐπιχείρησις πρόκειται νὰ συντελεσθῇ δύον οὕποτε ήτος μέλλει νὰ διευκολύνῃ τὰς γεωγραφικὰς ἐν Ἀφρικῇ αναγνώσεσις. Η σύνδεσις της Ἀφρικῆς απὸ τῆς μιᾶς ἀκρας αὐτῆς μάχρι τὴν ἑτέρας διὰ τηλεγράφου. Ὁλόκληρον τὸ διάστημα απὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ Νατάλ αποτελεῖ 3000 γεωγραφικά μίλια. "Ηδη ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι του Καρπούμ μέτρ' οὐ πολὺ θέλει τελεσθῆ ἡ σύνδεσις, καὶ ἀμέσως θέλει προσηγορίας, ἀποστάσεως εἰν συνόλῳ 1565 μιλίων.

Οπότεν αἱ γνωμίκες τῆς Δαπνίας ἔχουσται βρέφος μεταβαχίσουσάν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πάντοτε φέρουσι τοῦτο μεσοῦ ἐαυτῶν. Αμα ὡς ἡ οἰκογένεια φύλαξῃ εἰς τὸ μικρὸν ξυλίνον οἰκοδόμημα, καὶ οἱ σέρνονται διθωστὶν ὁ πατήρ σκαπτεῖ μικρὰ κλίνην ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ ἡ μήτηρ τούτουσσει τὸ βρέφος ἐν δρόμοις καὶ τὸ καταθέτει ἐν αὐτῇ. Είτα δὲ πατήρ σωρεύει τὴν χώναν περὶ αὐτὸν, καὶ διά τοῦ κύνου τίθεται εἰς φυλακήν, ἐνώ αἱ γυναῖς μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πολλάκις περὶ τὰ 30 βρέφη βλέπει τις τελειμένα ποιουτοτρόπως ἐν τῇ χώρᾳ.

Ο ΠΤΑΡΜΟΣ

Κατὰ κανόνα, δὲ πταρμὸς εἶναι εἰδοποίησις ἡ οἵ φύσις δίδει δὲ τὶ μέρος της σώματος εἶναι ἐκτεθεμένον εἰς φυχροτέραν θερμοκρασίαν ἢ δύον τὰ ἄλλα μέρη, καὶ δὲ τὸ πταρνίζομενος «λαμβάνει κρυσταλληματά». Μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ποία δὲ φέλεισι τοῦ πταρμοῦ; Διανοίγει τοὺς πόρους δλοκλήρου του σώματος καὶ προξενεῖ ἐλκρόφρων διαπνοήν ἡτις ἀπορρίπτει τὸ κρυσταλληματά. Πατεῖ σπανίως πταρνίζεται πλειότερον δὲ δις; διδύτι εὐκολος δὲ διαπνοή ἐν νεαρῷ ἡλικίᾳ δὲ γέρων ἀπεναντίας πταρνίζεται πολλάκις. Εἰναι δύσκολος δὲ διαπνοὴ εἰς αὐτόν. "Οταν τις κάθηται εἰς ἀνοικτὸν παράθυρον, καὶ πταρνίζεται, ἡ φύσις λέγει αὐτῷ δὲ τι λαμβάνει κρυσταλληματά. Τότε ἀμέσως πρέπει νὰ ἐγερθῇ, νὰ περιπατήσῃ, καὶ νὰ πλη πτήριον πληρεῖς φυχροῦ ὄδατος διατηρήσῃ τὴν ἐλαφράν διαπνοήν διὸ δὲ πταρμὸς θήκεν εἰς κληνησιν. Εάν τοῦτο πράξῃ δὲν θέλει εἰπή θετερώτερον δὲ τι ἐκρυσταλληματίσει τὴν κεφαλήν, τὸ στήθος, δὲ τοὺς πνεύμονας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.

....Ἐγ τοντοῖς συγχαρώ ἀπὸ καρδιας τὴν σύνταξην τῆς Αθηναϊδός, ἡτις εἴραι, κατ' ἔμε, τὸ καλλιστο τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων καὶ ἐκδιδομένων παρ' ημῖν περιοδικῶν, δές περιέχον ἐν πάσι τοῖς θέμασι καὶ τὸ διάτας τῆς χριστιανικῆς πτοτεως δὲρ ικαροποτετ βεβαίως τὰ Ισχυρὰ (μωρὰ) πτενματα τῶν Perar καὶ Iouliarōn, οὐτειρε, διὰ τὴν δυντυχίαν τῆς πατριδος μας, δέρ εἴραι ὀλίγοι καὶ ἐρ τῇ παρούση γετε, διερικαροποιει δύως τὸν ημέτερον λόγον. Είθε τὰ συντελέση καὶ αὐτη εἰς τὴν καταστολὴν τῆς ἀπιστίας ἐρ τῷ μέλλονι διὰ τῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Αρμί, τῇ 6 Ιανουαρίου 1878.

Γεμέτερος κλπ.

Γ. Ι. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΔΑΟΣ

Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν.